

13. sunnuntai helluntaista 11.9.2011

– Jeesus, parantajamme

Liturgia & saarna: Panu Partanen

Musiikki: Asko Luomala

Suntio: Helka Happonen

Jeesus sanoo:

'jokaisesta turhasta sanasta, jonka ihmiset lausuvat,
heidän on tuomiopäivänä tehtävä tili.'

Matt. 12:33-37

Jeesus sanoi:

»Jos puu on hyvä, sen hedelmäkin on hyvä, mutta jos puu on huono, sen hedelmäkin on huono. Hedelmästä puu tunnetaan. Te käärmeen sikiöt, kuinka teidän puheenne voisi olla hyvää, kun itse olette pahoja! Mitä sydän on täynnä, sitä suu puhuu. Hyvä ihminen tuo hyvytensä varastosta esiin hyvää, paha ihminen pahuutensa varastosta pahaa. Minä sanon teille: jokaisesta turhasta sanasta, jonka ihmiset lausuvat, heidän on tuomiopäivänä tehtävä tili. Sanojesi perusteella sinut julistetaan syyttömäksi, ja sanojesi perusteella sinut tuomitaan syylliseksi.»

Sanoja, sanoja, sanoja.

Joka suunnasta niitä korviimme tulvii. Jatkuvasti. Koskaan ennen ei ole ollut näin paljon erilaisia vekottimia, jotka syyttävät mieliimme sanoja. Televisio, radio, internet ja muut elektroniset soittimet ovat yhteiskunnassamme päällä yhtäjaksoisesti. Lehtiä ja kirjoja on lukuisia, jokainen pullollaan sanoja. Puheita pidetään eduskunnassa, työssä ja koulussa. Kotona sanomista riittää, niin hyvässä kuin pahassa. Uusia sanoja syntyy. Sanan valta – se hallitsee maailmaa.

Kun liikkeellä on paljon sanoja, on myös kosolti turhia sanoja. Ajattelemattomia, ylimääräisiä, pinnallisia ja loukkaavia sanoja. Vähemmälläkin pärjättäisiin.

Jeesus sanoo: ”jokaisesta turhasta sanasta, jonka ihmiset lausuvat, heidän on tuomiopäivänä tehtävä tili.”

Kova sana Vapahtajaltamme. Se on hyvä kuulla vielä uudelleen: ”jokaisesta turhasta sanasta, jonka ihmiset lausuvat, heidän on tuomiopäivänä tehtävä tili.” Tämä pistää hiljaiseksi. Taivaallinen nauhuri pyörii koko ajan. Sanamme nauhoitetaan. Turhat sanat.

Koska sanoja tulvii joka puolelta, olemme kenties tulleet niille kuuroiksi. Sana katoaa fyysisesti jäljettömiin kun se on kerran lausuttu. Emme anna niille usein kovinkaan paljon arvoa. Suhtaudumme puheeseen melko huolettomasti. Tässä piilee vaaran paikka. Sananlaskuissa sanotaan: ”Paljossa puheessa vaanii synty, viisas se, joka kielensä hillitsee” (10:19).

Jeesuksen opetus vie meidät tänään totiselle paikalle. Hän opettaa, että meidän on tehtävä tili jokaisesta turhasta sanasta. Sanoista olemme vastuussa viimeiseen asti: ”Sanojesi perusteella sinut julistetaan syyttömäksi, ja sanojesi perusteella sinut tuomitaan syylliseksi.”

Tämän perusteella kristitty ei voi suhtautua kevyesti sanomisiinsa. Puhettaan tulee tarkkailla. Ymmärrys siitä, että ne säilyvät Jumalan muistissa viimeiseen päivään, pitäisi herättää meissä tervettä kunnioitusta. Todistusaineisto on silloin oleva kiistaton. Turhia sanoja ei voi kieltää, koska ne on tallennettu. Kyseessä on oikeustilanne. Ehkä Amerikassa poliisien käytössä oleva pidätyspuhe havainnollistaa tapahtumaa. Pidätetyille luetaan: ”Teillä on oikeus vaieta. Kaikkea sanomaanne voidaan käyttää oikeudessa todisteena teitä vastaan. Teillä on oikeus asianajajaan, joka voi olla läsnä kuulustelujen aikana. Jos teillä ei ole varaa asianajajaan, sellainen voidaan osoittaa teille. Oletteko ymmärtänyt oikeutenne?” Huomaamme sanat: ”Kaikkea sanomaanne voidaan käyttää oikeudessa todisteena teitä vastaan.” Tämä on totta myös taivaallisessa oikeudenistunnossa. Turhat sanamme tulevat viimeistään silloin meitä vastaan.

Eräs saarnaaja on sanonut: ”Kun ihminen täyttyy Pyhällä Hengellä, hän ei niinkään puhu monilla kielillä, vaan hän oppii pitämään kurissa sen yhden mikä hänellä jo on (Jay Baxter Sidlow). Kieli poskessa. Se on kristillistä kun kyse on harkitusta puheesta. Puheemme, kieleemme, kertoo millaisesta varastosta ammennamme sanottavamme: ”Mitä sydän on täynnä, sitä suu puhuu. Hyvä ihminen tuo hyvytensä varastosta esiin hyvää, paha ihminen pahuutensa varastosta pahaa.”

Päivän evankeliumi ajaa meidät pakostakin synnintuntoon. Kuka voisi sanoa, ettei ole koskaan turhia sanoja lausunut? Ei kukaan. Siksi joudumme avoimesti tunnustamaan, ettemme voi päästä kuiville viimeisestä kuulustelusta ilman anteeksiantoa ja Jeesuksen ristiä.

Kuulimme amerikkalaisesta pidätysmääräyksestä: ”Teillä on oikeus asianajajaan, joka voi olla läsnä kuulustelujen aikana. Jos teillä ei ole varaa asianajajaan, sellainen voidaan osoittaa teille.”

Jumalan lapsina meillä on oikeus asianajajaan. Hän on Jeesus Kristus. Hänet Isä Jumala on osoittanut meidän puolustajaksemme. Varaa meillä ei olisi palkata häntä, mutta armosta hänet meille puolustusasianajaksi lahjoitettu. Kun uskomme ja turvaamme häneen, itse Jumalan Poika puolustaa meitä viimeisellä tuomiolla. Silloin emme voi hävitä. Jeesus on äänittänyt Golgatan ristillä sellaisen nauhan, joka julistaa syntimme anteeksiannetuiksi. Tämä nauha soitetaan turhien sanojemme ja tekojemme päälle. Rikosrekisterimme pyyhitään puhtaaksi. Meidät julistetaan syyttömäksi Jeesuksen nimessä ja veressä. Näin Jeesus on luvannut: ”Ei Jumala lähettänyt Poikaansa maailmaan sitä tuomitsemaan, vaan pelastamaan sen. Sitä, joka uskoo häneen, ei tuomita, mutta se, joka ei usko, on jo tuomittu, koska hän ei uskonut Jumalan ainoaan Poikaan” (Joh 3:18).

Jeesus on hyvä puu, jonka hedelmät ovat hyviä. Yksin Jeesus. Seurakunta on hänen puunsa maailmassa, me kristityt olemme tuon puun oksat. Kun me pysymme seurakunnassa, pysymme hänessä. Rippi ja sana hoitavat meitä tänäänkin ja rohkaisevat meitä toimimaan maailmassa. Kieli poskessa keskitymme siihen mikä on tärkeintä: Jeesuksen Kristuksen ilosanoman julistamiseen kaikille luoduille. Tämän sanan tulisi hallita maailmaa!

Jumalan sana ei ole koskaan turha. Se synnyttää elämää ja uskoa. Tätä sanaa viemme eteenpäin. Jumala tahtoo, että kaikki kansat syntyvät uudelleen totuuden sanasta ja olisivat hänen hyvän puunsa, hyviä hedelmiä: ”Päätöksensä mukaan hän [Jumala] synnytti meidät totuuden sanalla, että olisimme hänen luomistekojensa ensi hedelmä” (Jaak 1:18).